

De 'oude' Wilhelminastraat' te Sliedrecht

De oude Wilhelminastraat, genoemd naar Oud-Koningin Wilhelmina (1880-1962). Tijdens de oorlog heeft de straat een andere naam gehad. Straten en gebouwen, vernoemd naar leden van het koninklijk huis, werden omgedoopt. De Wilhelminastraat heette Noordsingel, de Julianastraat Langstraat. De naam Julianaschool werd met planken uit het zicht gehouden. De school ging in de oorlogsjaren door het leven als 'De Planken School'. Enige tijd geleden werden de woningen van de Wilhelminastraat gesloopt en vervangen door nieuwbouw. (B.L.)

Aaltijd wà vors

Geregeld krij' k van lezers van de Maarewestreek de vraeg: " `k Snap nie waer ovve jullie toch elleke week weer de onderwaarepe van de stuksies in 't Slierechs diëlect vendaen haole. Mè verbaozing hè 'k onderlest jouw verhaoltjie geleze over ... (dut of dat, of zus of zô)." Dan komp `r een titel die `k aailijk zellef aal weer allang vergete was. Meschie komp dat wel omdà je i je hôôd al mè wat aandere bezig ben?

't Zijn aaltijd echt wel leuke gespreksies hoor, die `k dan onderweeg aangaot, mè vaak voor mijn tetaol onbekendes. De mense die me aanspreke stelde d'r aaige mêêstal netjies voor en dan hen we gelijk al een aanknôôpingspunt voor 'n gezellig praotjie. Êêst spitte me de burregelijke stand mor is deur, en zôdoende komme me d'r mêêstentijds saome wel uit van wie me d'r êên zijn. Je staot `r van te kijke as ie eefies mè mekaor aan de praot ben, hoe goed dà je mekaors familie dan toch ken. Ik ben d'r dus êên van Kors Kraaijeveld en Sien Bos, voor wie dat nò nie wis is hiermee dà gehaaim ok gelijk de wèrld uit.

Om 'n verhaoltjie, of in mijn geval ok dikkels een vaarsie, te schrijve, is 't de kunst om je aaige te verplaetse in 'n sitewaosie die je ooit meemaakte en zô begin 't dan ... As ik m'n ôôge dichtdoet, gao m'n gedachte weer van Baonhoek tot aan de Boslaon, van de Kaoi tot 't Middelveer. De drukte van de Kaarekbuurt, de rust van de revier, de Spoorbrug en de Rijksweg dan denk `k trug mè veul plezier.

Ik doet dus m'n ôôge dicht en gaot dan wà fantesere of dinger overnieuw perbere te beleve. 't Makkelijkste doe `k dat à `k aallêên ben, zôôas `s nas in bed. M'n verhaoltjie gaot dan zô vedder: Mor 't mêêst denk ik aan 't maaisie uit de Willeminaostraet. Heur lippe zacht as zwaonedons, we zoende 's aeves laet. We vreeje in 'n brandgang, of bij heur op 't achteruit en nae drie jaer lang veking wier ze aaindelijk m'n bruid.

Aamel waer gebeurd, dus nò niks hoeve te fantesere, dà schrijf lekker weg. Ik wou dà `k nog is trug kon, naer die tijd hoe of 't toen was. Hoe we saompies rollebolde, langs de spoorlijn in 't hôôge gras. En `s zeumers naer de strandjies, 't Kaarekerak of Overdiep. Konne me 't nog mor is overdoen, toe `k voor 't êêst is bij heur sliet. Ja, dà zijn toch dankbaore herinneringe die gêên mens toch zô mor kan vergete? `k Zal aan 't verhaoltjie, wat in dut gevaal 'n vaarsie was, een end braaie. We wazze jong en hiewe zô meraokels vè mekaor. Ze was een schat, een moederlief, sting aaltijd voor ons klaor. Waer is de tijd gebleve? 't Is nou vijftig jaere trug. `k Hou nog aaltijd eveveul van heur, o wà gong de tijd toch vlog!

Huib Kraaijeveld